01/11/2026

Κυριακή Ε’ Λουκά στη Μητρόπολη Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Ζωοδόχου Πηγής Αγρινίου χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, την Κυριακή 1 Νοεμβρίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός, με αφορμή την εορτή του Συλλόγου Πολυτέκνων Αγρινίου και Περιχώρων, οι οποίοι τιμούν ως προστάτες τους, τους Αγίους Μάρτυρες Τερέντιο και Νεονίλλα τους συζύγους και τα τέκνα αυτών.

Με τον Σεβασμιώτατο συλλειτούργησαν ο Προϊστάμενος του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού, Πρωτοπρ. Αθανάσιος Κουλοχέρης και οι Ιεροδιάκονοι Ιγνάτιος Γοργολίτσας και Βαρθολομαίος Κοσμάς.

Κατά το κήρυγμά του ο Μητροπολίτης κ. Δαμασκηνός ανέφερε τα ακόλουθα: «Υπάρχουν λέξεις που τις χρησιμοποιούμε τόσο συχνά, ώστε κινδυνεύουμε να ξεχάσουμε το αληθινό τους νόημα. Μία από αυτές είναι και η λέξη «αγάπη». Την συναντούμε παντού: στις προσωπικές μας σχέσεις, στις δημόσιες συζητήσεις, στα μηνύματα που ανταλλάσσουμε, στις διακηρύξεις και στις υποσχέσεις μας.

Όλοι σήμερα μιλούμε για την αγάπη και όλοι αναγνωρίζουμε την αξία της. Κι όμως, δεν εννοούμε πάντοτε το ίδιο πράγμα. Το πάθος του εγωισμού και η διαρκής αναζήτηση του ατομικού μας συμφέροντος έχουν αλλοιώσει τα κριτήριά μας. Οι καλές μας προθέσεις δεν αρκούν. Ζητούμε την παρουσία του άλλου, επιδιώκουμε βαθιές και ειλικρινείς σχέσεις, δεν είμαστε όμως πάντοτε πρόθυμοι να εκθρονίσουμε από τον θρόνο της καρδιάς μας τον φουσκωμένο από έπαρση εαυτό μας. Δεν είμαστε έτοιμοι να περιορίσουμε τις απαιτήσεις μας, να αφουγκραστούμε τον συνάνθρωπό μας, να αποδεχθούμε ως αδελφό μας εκείνον που διαφέρει από εμάς, εκείνον που διαφωνεί μαζί μας, εκείνον που ακολουθεί διαφορετικό τρόπο σκέψης και διαφορετικό δρόμο ζωής.

Κυρίως, όμως, φοβόμαστε. Φοβόμαστε να σχετιστούμε, μήπως χάσουμε την αυτονομία μας. Φοβόμαστε μήπως, μέσα στην σχέση, αποκαλυφθεί ο αληθινός εαυτός μας και χάσουμε το κύρος μας. Φοβόμαστε μήπως δώσουμε την καρδιά μας και εισπράξουμε αχαριστία.

Προτιμούμε έτσι να ζήσουμε μια ζωή ασφαλή αλλά απονεκρωμένη, προστατευμένη αλλά μοναχική, οχυρωμένη αλλά στερημένη από την χαρά της συνάντησης, της συμπόνιας και της ελευθερίας από το εγωιστικό μας θέλημα.

Η αγάπη, όμως, εξακολουθεί να μας λείπει. Και για να παρηγορηθούμε, ονομάζουμε αγάπη σκέψεις, πράξεις και συναισθήματα που δεν πηγάζουν από τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος, αλλά από την θολωμένη μας διάνοια και την αφώτιστη ψυχή μας.

Μπορεί να λέμε ότι αγαπάμε, χωρίς να έχουμε μάθει να υπομένουμε. Να ισχυριζόμαστε ότι νοιαζόμαστε για τον άλλον, ενώ στην πραγματικότητα περιμένουμε από εκείνον να ικανοποιεί τις δικές μας ανάγκες. Να προσφέρουμε, αλλά να πληγωνόμαστε όταν δεν αναγνωρίζεται η προσφορά μας. Να συγχωρούμε, αλλά να κρατούμε μέσα μας την ανάμνηση του λάθους, έτοιμοι να την επαναφέρουμε στην πρώτη ευκαιρία. Να επιθυμούμε το καλό του άλλου, αρκεί αυτό να μη διαφέρει από το καλό που εμείς έχουμε αποφασίσει γι' αυτόν.

Πόσα, λοιπόν, από όσα ονομάζουμε αγάπη είναι πράγματι αγάπη; Και πόσα αποτελούν παραλλαγές του εγωισμού μας, που έμαθε να κρύβεται πίσω από μια ευγενική λέξη;

Ο Απόστολος Παύλος, στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα, δεν μας αφήνει να αρκεστούμε στις δικές μας απαντήσεις. Μας προσφέρει ένα μέτρο με το οποίο μπορούμε να εξετάσουμε τον εαυτό μας. Είναι ο περίφημος «*Ύμνος της Αγάπης*», ένα από τα βαθύτερα κείμενα της Καινής Διαθήκης. Ένας καθρέφτης που μας καλεί να κοιτάξουμε με θάρρος τον εαυτό μας, να γκρεμίσουμε τις ψευδαισθήσεις μας, να αναλάβουμε τις ευθύνες μας και να οδηγηθούμε στην μετάνοια. Για να ανακαλύψουμε και να απολαύσουμε, μαζί με τους αδελφούς μας, την αληθινή, την γνήσια, την βαθιά, την θεϊκή αγάπη.

Ο λόγος του Αποστόλου Παύλου είναι σαφής και συγκλονιστικός:

«Αν μπορώ να λαλώ όλες τις γλώσσες των ανθρώπων, ακόμα και των αγγέλων, αλλά δεν έχω αγάπη για τους άλλους, οι λόγοι μου ακούγονται σαν ήχος χάλκινης καμπάνας η σαν κύμβαλο που αλαλάζει. Κι αν έχω το χάρισμα της προφητείας κι όλα κατέχω τα μυστήρια κι όλη την γνώση, κι αν έχω ακόμα όλη την πίστη, έτσι που να μετακινώ βουνά, αλλά δεν έχω αγάπη, είμαι ένα τίποτα. Κι αν ακόμα μοιράσω στους φτωχούς όλα μου τα υπάρχοντα, κι αν παραδώσω το σώμά μου για να καεί, αλλά δεν έχω αγάπη, σε τίποτα δε με ωφελεί» (*Α Κορ*. 13:1-3).

Ανατρεπτικά τα λόγια του μεγάλου Αποστόλου των Εθνών, αδελφοί μου. Ανατρεπτικά, αλλά και λυτρωτικά. Ούτε η γνώση ούτε τα χαρίσματα ούτε καν η πίστη, όσο μεγάλη κι αν είναι, αρκούν για να μας χαρίσουν την πληρότητα της αγάπης που τόσο επιθυμούμε.

Συχνά αξιολογούμε τον εαυτό μας ως καλό Χριστιανό από όσα ηθικά πράττουμε, από όσα θεολογικά και πνευματικά γνωρίζουμε, από όσα φιλάνθρωπα προσφέρουμε, από την θέση που κατέχουμε στην κοινωνία η στην Εκκλησία, ακόμη και από την εικόνα του ευσεβούς που έχουν οι άλλοι για εμάς. Ο Απόστολος, όμως, μας καλεί να κοιτάξουμε βαθύτερα: όχι μόνο τί κάνουμε, αλλά με ποιό πνεύμα το κάνουμε· όχι μόνο τί γνωρίζουμε, αλλά αν η γνώση γίνεται εργαλείο αληθινής αγάπης· όχι μόνο τί προσφέρουμε, αλλά αν μέσα από την προσφορά μας ανοίγεται στην καρδιά μας πραγματικός χώρος για τον άλλον.

Η αγάπη είναι κάτι πολύ περισσότερο από ένα απλό συναίσθημα ή μια εκδήλωση φιλανθρωπίας. Είναι η υπέρβαση του εγωιστικού εαυτού μας, η θυσία του ατομικού μας θελήματος, η έξοδος προς τον άλλον χωρίς φόβο, χωρίς υπολογισμό και χωρίς προσμονή ανταπόδοσης.

Ο Απόστολος Παύλος γνωρίζει ότι όλα αυτά ξεπερνούν τις ανθρώπινες δυνάμεις. Γι’ αυτό και παρουσιάζει την αγάπη ως καρπό του Αγίου Πνεύματος (*Γαλ.* 5:22). Η αληθινή αγάπη δεν είναι απλώς ένα ανθρώπινο κατόρθωμα. Γεννιέται από την ένωση με την Πηγή της, από την κοινωνία με το πρόσωπο του Ιησού Χριστού.

Αληθινή αγάπη είναι εκείνη που φανερώνεται στον τρόπο με τον οποίο μας αγαπά ο Χριστός. Εκείνος δεν μας αγαπά επειδή είμαστε πάντοτε άξιοι της αγάπης Του ούτε επειδή ανταποκρινόμαστε τέλεια στο θέλημά Του. Παρά τις διαρκείς αποστασίες μας, δεν παύει να επιθυμεί την σωτηρία μας. Επάνω στον Σταυρό δεν αναζήτησε την δική Του δικαίωση, αλλά προσφέρθηκε για να χαρίσει στον πεπτωκότα άνθρωπο την ζωή.

Αυτήν την αγάπη καλούμαστε να ζήσουμε μέσα στην Εκκλησία. Μέσα από την εκκλησιαστική ζωή, ανοίγεται ο δρόμος της κοινωνίας με Εκείνον που είναι η Αγάπη και που έχει την δύναμη να μας μεταμορφώσει σε ανθρώπους που αγαπούν αληθινά.

Μόνο τότε η αγάπη μας αποκτά υπομονή και καλοσύνη, όπως μας διδάσκει στην συνέχεια ο *Ύμνος της Αγάπης*. Μόνο τότε απαλλάσσεται από την ζηλοφθονία, την επίδειξη και την ματαιοδοξία. Μόνο τότε γίνεται ταπεινή και ευγενική, απαλλαγμένη από την οργή και την μνησικακία. Μόνο τότε είναι σε θέση να συμπονεί, αλλά και να χαίρεται με την χαρά του άλλου. Μόνο τότε εμπιστεύεται χωρίς να κυριαρχείται από τον φόβο, προσφέρεται χωρίς να κατακρίνει και παραμένει σταθερή, ακόμη κι όταν συναντά τις μεταπτώσεις ή την αχαριστία του άλλου (*Α' Κορ.* 13:4-7).

Ας μην αρκεστούμε, λοιπόν, να λέμε ότι αγαπάμε. Ας ζητήσουμε από τον Θεό να μας μάθει να αγαπάμε αληθινά. Ας αφήσουμε τον Ύμνο της Αγάπης να γίνει καθρέφτης της ζωής μας, να αποκαλύψει τις ψευδαισθήσεις μας και να μας δείξει τον δρόμο της μετάνοιας. Γιατί τα έργα μας, τα αξιώματα και οι γνώσεις μας μπορεί να χάσουν την λάμψη τους. Εκείνο, όμως, που δεν θα σβήσει ποτέ είναι η δική Του αγάπη και η αγάπη όσων Του έχουν παραδώσει τον εαυτό τους, όπως μας υπενθυμίζει ο Απόστολος:

«*Νυνί δε μένει πίστις, ελπίς, αγάπη, τα τρία ταύτα· μείζων δε τούτων η αγάπη*».

Κατά την Απόλυση της Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος τέλεσε Αρτοκλασία υπέρ υγείας και προόδου του Προέδρου, των Μελών του Δ.Σ και πάντων των μελών του Συλλόγου Πολυτέκνων Αγρινίου και Περιχώρων, που αποτελεί τον πολυπληθέστερο Σύλλογο Πολυτέκνων της Ελλάδος.

Επίσης, τέλεσε Ιερό Μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως ευσεβούς ενορίτισσας του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού.

Στην Θεία Λειτουργία συμμετείχαν ο Πρόεδρος κ. Βασίλειος Καπέρδας και μέλη του Συλλόγου Πολυτέκνων, καθώς και ο Αντιπεριφερειάρχης βιώσιμης ανάπτυξης, ενέργειας, χωροταξίας και περιβάλλοντος κ. Λίνος Μπλέτσας, ο Αντιδήμαρχος κ. Βασίλειος Φωτάκης, ο Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου Αγρινίου κ. Κωνσταντίνος Ζώης και άλλοι εκπρόσωποι φορέων και συλλόγων.

Για περισσότερς φωτογραφίες πατήστε εδώ